

Scénář

1 KAROLÍNA: Bohumíra Matulíková se narodila v červnu roku 1947 na Ostravsku, v malém městě Příbor. Pochází z učitelké rodiny a učitelkou chtěla být odmala. Na konci šedesátých let studovala pedagogiku na Univerzitě Palackého v Olomouci.

„rok 1968 jsem prožívala jako studentka, v té době bylo veliké rozvolnění, my jako studenti jsme měli pocit, že máme rozhodující slovo, roky kolem roku 1968 byly šíleně rozvolněné. Tehdy ministr školství Jiří Hájek pořádal besedy se studenty, jak bychom si představovali život.“ /28:44 – 29:39/

2 VIKI S: Dvacátého prvního srpna byla na chmelové brigádě na Žatecku, vzpomíná, jak jim nad hlavou létala vojenská letadla. Na zpáteční cestě viděla tanky v ulicích Prahy. A to byl jenom začátek.

„Naše myšlenky, jak obrátíme svět už byly velice střížené. A v roce 71 2 jsem na jedné výstavě "Studenti rebelují" našla sebe na besedě s ministrem školství Hájkem, který nás přišel před rokem 68 oslovit jako studenty. A potom už jsme byli jako ti, kteří dělali pomalu kontrarevoluci“ /32:28 – 33:21/

3 TEREZA: Jako čerstvá absolventka musela složitě dokazovat, že opravdu nemohla v srpnu 1968 psát hanlivé nápisy v Příboru, protože byla na Žatecku. Přesto nedostala místo v místní škole, ale během jednoho roku vystřídala tři školy různě vzdálené od místa kde bydlela. Pro úřady zůstala v kategorii „nespolehlivá“.

4 VIKI V: Oporu měla v rodině, hlavně u manžela, který byl voják z povolání. Měli spolu dvě děti. V roce 1977 odjel manžel na rok pracovně do Lybie. Místo termínu návratu dostala paní Matulíková příkaz zabalit sebe a děti a odletět za manželem. V Lybii žili tři roky a krátce po návratu byl manžel přeložen.

„A já, ať jsem chtěla nebo nechtěla jsem se v roce 1985 musela násilně přestěhovat do Prahy. /35:43 – 35:53/

5 STEFAN: Aby Prahu pořádně poznala, absolvovala průvodcovský kurz a ve volném čase prováděla turisty po Praze. Když přebírala 18. listopadu 1989 ráno turistickou výpravu z Gottwaldova, dnešního Zlína, nestačila se divit.

Ti se na mě vrhli: paní průvodkyně, co bylo v té Praze, co se tady děje. Já říkám, já nevím, a oni: "My jsme byli včera v Národním divadle a oni nás večer z toho divadla nepustili, my jsme museli přes Prozatímní divadlo zadem, až k Vltavě se dostat a tam byly nákladní auta. Teď mi vyprávěli, co všechno a jaké zážitky mají tehdy s Veřejnou bezpečností a s tím, jak je dopravovali. Já, jako obyvatel Prahy jsem ráno osmnáctého opravdu nic nevěděla.“ /40:02 – 41:03/

6 MIRIAM: První revoluční dny Bohumíra Matulíková popisuje jako zvláštní. Silně prožívala první svobodnou cestu za hranice. Na jaře roku 1990 navštívila Paříž.

„Stále jsem před Monou Lízou a tekly mi slzy a říkala jsem si: celý život jsem věděla, že existuješ a celý život jsem věděla, že tě nevidím.“ /43:25 – 43:35/

7 ANIČKA: Své cestovatelské sny si splnila. Teď plánuje odchod ze školy a návrat mezi své, na Moravu. Svým žákům opakuje:

„Jezděte po světě, podívejte se, jak ten svět vypadá a vraťte se zpátky“ /48:02 – 48:08/